
Tózsér Árpád

PARISZ

Zsarolja ölével szép forrásnimfa,
embert szőke szíl, gyertyánok, füzek:
törzsükbe idegen nő nevét írja,
alkusz, ki színt vesz és mélyével fizet.

Bűvöli gyakran, ébren, a látvány:
Helenét villantják neki a korok.
Oinónéval hál zöld mohaágyán,
s távoli gyöngyarcban Gorgó-szem forog.

A trogloditák fölött a kék ég,
kökörcsin-kertek a tar Gargaroszon:
mind csalárd forma, ármányos szépség –
esténként mégis a hegycsúcsra oson.

Áll a sötétlő sziklák közt lesben:
istennőkre vár, mióta lehel,
mindig a voltban, s délibáb-leszben,
mennység és föld között, se alá, se fel.

TOMIBAN

Éjszakák kínja, torokhangja:
egy arc megreped valahol,
találomra száj nyílik rajta,
s belőle idegen lét kahol.

Ki lappang, az él jól!, így a kishit,
s a vén, ha már únja batyuit,
surrog a mélyből a *Bene vixit*,
garatból: *qui bene latuit*.

Az éj részében árnyak, holtak,
tárul zord hübrisz-lerakat,
szerelemek helyén bélsár rothad,
s a bűzbe az álom beragad. –

Ismerd be, léted nem volt más: örve
bomlásnak, bajnak, ami van,
s száműzetés most májfoltos bőrbe,
örök aggságba – Tomiban.

Babiczky Tibor

PRAEALTUS

Ha egy nyári napon, séta közben,
Hirtelen megállsz, és tudod, hogy
Mindennek vége van, ne ess kétségbe.
Nézz körbe és fülelj.
Járművek és emberek zsviját hallod,

Egymás mellett lépdél gazdag és silány.
Látod őket haragra gyűlni a férjük ellen,
És látod őket haragra gyűlni a feleségük ellen,
Végigrohanni a csatornák szélén,
Tanakodva, hogy bele vessék-e magukat.

Úgy vélnéd, megfejthető ez a nyüzsgés.
Nem sejtett utcákat képzelsz el,
Láthatatlan, új vidékeket.
És hirtelen mindent beborít az álom.
Álomba szenderülnek a kerekek, a zörejek,

Álom ül az irodák üveglakain
És a bérpalotákon.
Nézz körbe és fülelj.
A halál végül leereszkedik az életbe,
Betemette a földet, ahol sírtál,

Megölte a várost és esztelen forgatagát,
A szegény nőket, a rossz költőket.
Így ér véget: egyszer séta közben
Hirtelen megállsz.
A színek és a hangok mögött

Egy elhagyott erdei út, a tél közepén.
Tiszta, jól kivehető nyomokat hagysz
A friss hóban. Tüdődbe hideg áramlik.
A szád körül fehér felhőpamacsok
Futnak, ahogy kifújsz.

Kőríz Imre

ASTOR

Argentín születésű olaszként
vagy mint olasz származású argentin
a harmonika Mauro Camoranesijének is nevezhető:
a kvintett nyílfanó hegedűjét,
másnapos bőgőjét,
a higgadt zongorát és a csattogó gitárt
maga a mester fogja össze,
furcsa támadóállásban,
jobb lábát, mint egy bátor indián
– aki meztelen bronz felsőtesttel,
fegyvertelen, laza eleganciával, lábát egy szirtfokra téve
szavatol a lady biztonságáért –,
egy zsámolyon tartva,
belekapaszkodva, belemélyedve,
beleizzadva, belegombolkozva
a leginkább valami
túlméretezett iratrendező mappára
hasonlító hangszerébe,
amelyből az emberi hisztéria és bánat
összes kartotékját képes előmasszírozni,
és az érdekünkben,
mentő körülményként,
az örökkévalósághoz beterjeszteni.

AZZURRO

Paolo Conténak

A holdfény egymikronnyi ezüsfüstje
vonja be a sikátort,
amelyben Piazzolla vagy egy másik isten
pillantásától kísérvé,
elpukkant narancsok, kozsmellű macskák közt
egy sebesült fekete zongora
vonszolja a farkát,
miközben egy közeli ponyva alatt valaki
cintől és rezektől kísérvé
egyszerre füstkarikákat fúj,
szappanbuborékot ereget,
és tüzet nyel a manézsban.
Nem, a zongora nem táncol,
legfeljebb mindhárom lábára sántít,
de hirtelen mégis
a lakott területen megengedett sebesség fölé gyorsul,
és az öngyilkos bútorok lendületével
recsegve rohan bele a sarki ócskás mozgalmas kirakatába.
Taps.
A közönség újráztatna,
de a kalózarcú, szmokingos előadó
egy fiatalkori slágerével búcsúzik.
Derűs refrénjét, mint valami orrszarvú,
az egész aréna vele dübörgi.

GRANASZTÓI PÁL „A BALATONNÁL” CÍMŰ ÍRÁSA ELÉ

Granasztói Pál idén lenne százéves. Noha több mint húsz évvel halála után építész-ként, a magyar urbanisztika megújítójaként a városesztétika, városrendezés témakörében publikált kötetei alapján talán többen ismerik, mint szépirót, e két-

féle alkotói tevékenysége mindig is elválaszthatatlanul összeforrt egymással.

Szépirodalmi műveiből, hosszú szünet után, 2007-ben jelent meg új illusztrált szövegválogatás, amely olyan, a 60-as 70-es években nagy visszhangot kiváltó, több